

Bilag 3.

Præsidenten for Vestre Landsret.

Viborg, den 13. Februar 1933.

Efter Anmodning fra Folketingets Udvalg angaaende Forslaget til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 har Justitsministeriet i Skrivelse af 10. d. M. (3253 — J. 2 K. 1933 Nr. 363⁴) begæret en Udtalelse fra mig med Hensyn til de paa det medfulgte Blad F. 80—a. optagne Ændringsforslag til det nævnte Lovforslag.

I denne Anledning skal jeg bemærke følgende :

ad Nyt Forslag 1).

Ændringen forekommer mig naturlig, da det, mig bekendt, altid har været antaget, at Nævningerne kunde henvende sig til Formanden lige saa vel som til Retten gennem ham.

ad Nyt Forslag 2).

Denne Ændring synes mig at betegne en væsentlig Forbedring af den nuværende Tilstand. Det er følt som en Mangel, at Retsformanden, der har meddelt Nævningerne den i § 893 ommeldte, saakaldte „Retsbelæring“, hidtil har været ganske afskaaret fra at kunne sikre sig mod, at Nævningerne har misforstaaet ham eller har dannet sig urigtige Opfattelser paa Grundlag af hans Udtalelser. Det vil efter mit Skøn være tiltalende for Retsformanden, om han gennem sin Tilstedeværelse under Nævningernes Raadslagning bliver i Stand til i Stilhed at følge deres Overvejelser og — som foreslaaet — eventuelt udtale sig paa Forespørgsel eller af egen Drift. Der kan maaske være den Fare til Stede, at det i nogen Grad kan komme til at tage sig ud, som om Retsformanden har et Slags Medansvar for Nævningernes Afgørelse, ogsaa hvor denne kan hvile paa Fejltagelser, som det ikke er lykkedes ham at bringe Nævningerne bort fra. Men da Retsformandens Udtalelser jo skal indføres i den i § 876 nævnte Bog, vil han altid være i Stand til at sikre sig blivende Udtryk ogsaa for sine forgesves Bestræbelser for at faa eventuelle Fejltagelser berigtiget.

ad Forslag til § 897. 3).

Finder det absolut rigtigt, at Retsformanden ikke er til Stede under Afstemningen.

ad Nyt Forslag 4) og 5).

Herimod kan intet være at indvende.

ad Forslag til § 906 a.

1) Efter min Mening er det her stillede Forslag langt at foretrække for selve Lovforslagets tilsvarende Regel om tre Nævningers Medvirken ved Straffens Fastsættelse. Det vilde neppe blive ganske let for Nævningerne at vælge disse tre, og de tre valgte vilde sikkert ofte føle sig usikre og ufri i Erindringen om Udtalelser, der under Nævningernes Raadslagning mulig kan være faldet fra andre Nævninger, og som ikke længere vilde kunne uddybes. Hvis derimod alle Nævninger træder sammen med Dommerne paa den nu foreslaaede Maade, vil der kunne føres en ganske fri og sikkert ofte frugtbringende Drøftelse om Straffens Fastsættelse inden Afstemningen, under hvilken sidste de juridiske Dommere jo vil staa lige saa stærkt som efter Lovforslaget. Det maa dog bemærkes, at der